

Isten a szeretet

A teremtéstörténetben szimbolikusan bemutatott bűnbeesés valójában nem egy emberpár megtévedése, hanem paradicsomi szellemcsoport bukása volt. A bukás lényege a tökéletlenségből (=még el nem ért tökéletesség) adódó tévedés, melyből fokozatosan alakult ki a bűn és káosz.

A szerető Mennyei Atya számolt gyermekei egy részének ilyenfajta tévedésével, a bukottságot törvénybe foglalta, a káosz megsűrűsödött anyagát fejlesztő törvények hatálya alá helyezte, melynek következtében fokozatosan kialakulhatott az anyagi kozmosz. A vezeklés és megtérés munkaterületeként bukott szellemgyermekei számára anyagi testet „fejlesztett”, mely halandó testben a szenvedésen keresztül tanulással megtapasztalja a bűn és törvénytelenség káros voltát. **A paradicsomi kiűzetés valójában a fájdalmat érző, halált megtapasztaló testbe való telepítést jelenti,** melyben - megtapasztalva a bűn hátrányos és fájdalmas voltát - bűnös beállítódástól fokozatosan elfordulva – a tékozló fiú példázatában bemutatott módon – visszatér az atyai házba. Ez a hazatérés – a bukáshoz hasonlóan – nem megy egyik pillanatról a másikra, sok tapasztalatszerző élet munkálkodása szükséges a menyegzői ruha megszerzéséig.

Isten végtelen gondossággal és szeretettel neveli elbukott gyermekeit. A bűnbeesés bibliai történetben is – a kiűzetés mellett - megjelenik a könyörület és az egyetemes helyreállítás ígérete. A szerető Mennyei Atya az egyistenhitre vezetés során a kiválasztott gyermekeihez - jó földi szülőhöz hasonlóan – olyan nyelven szól, amelyet a vad és nyakas nép képes meg érteni. Az ószövetség gazdag példákkal szolgál Mennyei Atyánk nevelési módszereiről. Fegyelmez, megfélemlít, haragot mutat, ha kell, de mindig kinyilvánítja szeretetét, gondviselését és jóságát. Az emberiség szellemi gyerekkorához igazodóan nevel, biztat, fenyít, jutalmaz. Jóért jót ad, a rosszért büntetést. De már itt is látható jósága és könyörületessége a büntetés elengedésében, amennyiben a bűnös jó útra tér.

A mózesi törvények szigora és következetessége mellett fokozatosan feltáruul valódi énje. Az áldozati szertartások és a bűjt látszólag valamiféle váltságdíjat követelnek a bűn jóvátételére, valamint tiszteletet, hódolatot és alázatot várnak el egy „föltékeny” Isten

részéről. Valójában bálványimádás helyett az egy igaz Isten megismerésére, az önzés elhagyására és lemondás képességére tanítanak, a felebaráti szeretet ABC-jének első betűire. Nem véletlen, hogy Mennyei Atyánk már az ószövetségi írásokban feltárja az áldozat igazi célját: „*Minek nekem megannyi véres áldozatotok?*” - mondja az Úr. „*Jóllaktam már kosokból készült égőáldozataitokkal, és a hizlalt borjak hájával. A bikák és bakok vérében nem lelem kedvemet..... Mosdjatok meg, s tisztuljatok meg. El gonosz tetteitekkel színem előtt, ne tegyetek többé rosszat! Tanuljatok meg jól tenni: keressétek az igazságot, segítsétek az elnyomottakat, szolgáltsatok igazságot az árvának, s védelmezzétek az özvegyet..*” stb.

Jézus által részletesen, sokoldalúan kinyilatkoztatja önmagát a szeretet és megbocsátás Isteneként, aki sohasem veti el a bűnöst, csak a bűnt. A bűnös önmagát bünteti azzal, hogy elzárja magát a kegyelem, szeretet és megbocsátás fényétől, miközben Isten mindig kész megbocsátani, ha a bűnös jobb belátásra tér. Jézus nem tanítja az ítélkezést, sőt óva int attól, ugyanakkor adott helyzetekben ítél, hogy általa tanítson.

Az evangéliumok a szeretet és üdvösség tankönyvei, melyekben sokoldalúan részletezi e tökéletesség elemeit. Pl:

- *Mt 5, 44 - 48.: „Én pedig azt mondom néktek: Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, akik titeket átkoznak, jól tegyetek azokkal, akik titeket gyűlölnek, és imádkozzatok azokért, akik háborgatnak és kergetnek titeket. Hogy legyetek a ti mennyei Atyátoknak fiai, aki felhossa a napját mind a gonoszokra, mind a jókra, és esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisnak. ...Legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes.”*
- *..Nem hétszer, hanem hetvenhétszer ... (azaz mindig meg kell bocsátani)*

A bűn rendezésére is ragyogó példákkal tanít a tékozló fiú és a házasságtörő asszony esetében, de **mindig a bűn elhagyása, a bűntől való elfordulás nevelésének célja, és nem a megtorlás. Az emberi tökéletesség zsinórmértéke a fenti Bibliai idézet szerint tehát nem más, mint a Mennyei Atya tökéletességének fő jegyei.** Itt pedig nem szerepel a megtorlás, örök büntetés, vagy éppenséggel a bűnös

gyermek elpusztítása. Ezt még egy átlagos érzelmi intelligenciájú földi szülő sem tenné, mennyivel inkább nem teszi ezt Isten, hiszen ezzel saját törvényeit szegné meg. Az evangéliumokban az **Úr ki-mondta, hogy a jó pásztor addig megy az elveszett századik juh után, és az asszony is addig keresi az elgurult drachmát (L 15, 4. 8.) mígnem megtalálja!** Ő gyermekei újjáformálásán munkálkodik, és üdvösség tervének senki és semmi nem állhat ellent, még a teremtményeinek szabad akarata sem! Eszköztára sokkal gazdagabb, türelme, szeretete sokkal hatalmasabb, mint ahogy azt a bűnös ember csak sejtené.

A szentírás hatalmas elvek jól felépített rendszere, melyben végig követhető az isteni didaktika a félelemkeltéstől a gyengéd megbocsátásig. Visszatérő eleme a ”térjetek meg, tisztuljatok, javuljatok” isteni szózat, mert a mennyekbe semmi tisztátalan be nem lehet. Egykor „minden térd meghajlik”, még a legmegátalkodottabbaké is. De amíg nem, addig a bűnös ember - saját fejlődése érdekében - kénytelen a szenvedések kenyerét fogyasztani – akár itt a földi életben, akár a túlvilágon. A megtérés ki nem kerülhető!

A szeretetet nélkülöző írástudás nyomán - sajnálatos módon - a felekezeti hitvallásokban egy egész más istenkép bontakozik ki, mely olykor hamis illúziókba ringat, máskor szeszélyes és könyörtelen és tökéletlen isteni tulajdonságokat mutat, tehetetlenséggel, felelőtlenséggel és mélységes igazságtalansággal párosulva. Egy Isten, aki a földi világban szüntelen harcot folytat a gonosszal szemben, de erőfeszítése részleges kudarcot vall. Százmilliók hullnak kárhozatra.

Isten szeretetével szöges ellentétben álló „hittételek”

- az eredendő bűn hittételében igazságtalannak;
- az eleve elrendelés hittételében - kegyetlen és személyválogatónak;
- az örök kárhozat hittételében - türelmetlen, könyörtelennek;
- a helyettesítő véres váltság hittételében - visszataszítóan kegyetlennek;
- a hit ajándékozásánál szűkmarkúnak és szeszélyesnek
- az egyén létbeocsátásánál az üdvösségre jutás esélyegyenlőségét nem biztosító önkényűrnak, aki „könyörül akin könyö-

rül”, üdvözít akit üdvözíteni akar.

- a sátán és angyalainak földre vetésével gyermekeit veszélybe taszító felelőtlen szülőknek
- Az emberi történelem hatalmas gazságai esetében közönyösnek és tehetetlennek
- A bűnös és istentagadó életek várományosai (sokmilliószámú tömegeinek) létbe bocsátásában gonoszak és felelőtlenek

láttatják Mennyei Atyánkat, aki gyermekei szabad akaratú döntését előre ismerve mégis létbe hívja e szerencsétleneket, hogy aztán elpusztítsa őket.

Miként lehetne elvárni a prédikációk gondolkodó hallgatóitól, hogy jézusi szelídségre, türelemre, igazságra, igazságosságra munkálják át érzelmvilágukat, ha a fenti hittételek alapján nagyon is - nemtörődöm, szeszélyes, igazságtalan, türelmetlen, kegyetlenre torzított istenképre kell felnézniük! E „tantételek” azt sugallják, hogy Jézus megváltási kísérlete ember milliárdok szempontjából kudarcot vallott, hiszen az emberiség döntő hányada soha nem is ismer- te/ismeri Jézus csodálatos áldozatát és erkölcstanát.

A keresztényeknek tilos gondolkodniuk, mert kutató érte- lme ilyesféle „válaszokat” kap „*Ember, ki vagy te, hogy vitába szállsz az Istennel? Vajon megkérdi-e az anyag megmunkálóját: Mi- ért csináltál ilyennek?*” Így aztán nem is tudják a gondolkodás isteni ajándékát a hitépítés szolgálatába állítani. Homokba dugják fejüket, vagy hitbeli problémájukkal visszavonulnak szubkultúrájukba. **A józanésszel és igazságérzettel szöges ellentétben álló hittételeik mögött - tévesen – az evangéliumok tekintélyét vélik látni.** Sem- milyen felelősséget nem éreznek embertársaik megmentése iránt, akikre – hitük szerint – az örök kárhozat borzalma vár. Sőt akár kár- örömmel gondolnak vélt vagy valós ellenségeikre, akiket előbb utóbb utolér Isten büntetése. Rendkívül sajnálatos, hogy keresztény embe- rek önmagukat hiányos hitük folytán az üdvösség biztos várományo- sainak tekintik, és emiatt **az élet talentumaiból sokkal kevesebbet kamatoztatnak, mint amennyi elvárható lenne Jézus erkölcsi tanai alapján.**

2015-07-12